

Arrest

nr. 324 285 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ROBERFROID *loco* advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

Op 17 februari 2025 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 februari 2025 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 10 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u op 09 juni 1993 geboren bent te Abagana, Enugu, Anambra State. U beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit, behoort tot de Igbo etnie en gelooft in het anglicisme. Wanneer u klein bent verhuist u omwille van het werk van uw vader met uw gezin naar Minna, de hoofdstad van Niger State. Uw vader heeft er een boerderij. Nadat u uw onderwijs vroegtijdig stopzet, volgt u uw vader op in de boerderij. In maart 2024 dringen leden van Boko Haram jullie huis binnen. Ze nemen het laatste geld van uw vader. Uw beide ouders, broer en zus worden door hen gedood. Wanneer één van hen aanzet neemt om u te doden, houdt D., ook één van hen, hem tegen. Hij zegt dat hij van u gebruik kan maken. Hij bindt u vast en neemt u per auto mee naar een huis. Daar wordt u opgesloten in een kamer. In de periode dat u er verblijft, wordt u meerdere keren door D. verkracht. In ruil voor geld nodigt hij ook anderen uit om met u te slapen. Tweemaal wordt u zwanger en krijgt u een miskraam. D. blijkt via zijn lidmaatschap bij Boko Haram ook aan mensenhandel te doen. In november 2024 slaagt u er in om met de hulp van één van D.s vrienden het huis te ontvluchten waarbij u 4 000 000 naira van D. steelt. U vlucht naar Enugu waar u één maand op straat leeft. Nadien komt u een oudere vrouw tegen die u onderdak biedt. In tussentijd ontvangt u telefoontjes van D. met de dreiging dat hij u zal doden wanneer hij u vindt. Via een vriend komt u terecht bij C.. U betaalt hem 1 000 600 naira voor uw vliegtuigticket en 6000 naira voor uw visum. Hij vraagt het visum aan met als doeleinde dat u zou deelnemen aan een evenement in Nederland. Wanneer alles geregeld is, reist u voor 50 000 naira per bus naar Lagos waar u één nacht verblijft. Op 15 februari 2025 gaat u voor 80 000 naira per bus naar Cotonou, Benin, waar u het vliegtuig neemt naar België.

U komt in België aan op 16 februari 2025, maar wordt door de grenspolitie aangehouden op de luchthaven van Zaventem – Brussel Nationaal. U legt een hotelreservering in het Hampton Hilton hotel te Rotterdam voor, maar deze blijkt geannuleerd te zijn. U heeft ook een vliegtuigticket om naar Parijs CDG te reizen. U stelt dat u geen intentie heeft om naar Nederland te gaan, maar dat u wel voor toeristische doeleinden naar Frankrijk zou reizen en er bij een neef zou verblijven. U bent niet in staat om een uitnodiging of hotelreservatie met betrekking tot uw verblijf in Frankrijk voor te leggen noch kan u informatie geven over uw reisplannen na aankomst in Frankrijk. Als gevolg wordt uw Schengenvisum ingetrokken en wordt u opgesloten in het gesloten centrum Caricole ter afwachting van uw uitwijzing naar Nigeria. Op 17 februari 2025 verzoekt u de Belgische overheid om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest neer, op 20 februari 2025 opgesteld door de centrumarts van het transitcentrum Caricole, waarbij een opsomming wordt gemaakt van de littekens die u naar eigen zeggen heeft ten gevolge van een mes. Het CGVS ontvangt via uw terugkeercoach in het transitcentrum Caricole twee video's en één van foto van verbrande lijken waarvan u meent dat het de manier van werken van Boko Haram weergeeft.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u drie maanden zwanger bent. In uw voorkomen laat u blijken dat u last heeft van uw buik. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, wordt u verschillende keren door de medewerker van het CGVS aangeboden om een (bijkomende) pauze te nemen zodat u naar toilet kunt gaan of even kunt rondlopen. Iedere keer zegt u dat u zich oké voelt en dat u het gesprek kunt verderzetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet. U probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door België binnen te komen zonder te voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, zoals gesteld in de artikel 3 van de wet van 15 december 1980. U was niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Bovendien legde u wisselende verklaringen af over uw reisdoel naarmate de vraagstelling die bij de grenscontrole heeft plaatsgevonden.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u, hoewel u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS aangaf dat u hier sinds uw aankomst in België steeds de waarheid over heeft verteld, bij de grenspolitie op de luchthaven van Zaventem - Brussel Nationaal reeds twee verschillende doeleinden opgaf als zijnde de reden van uw komst naar Europa. Aanvankelijk houdt u vast aan het opzet van uw reis zoals vooropgesteld bij het aanvragen van uw visum bij de Franse ambassade in Lagos ter representatie van Nederland, n° 610842719 geldig van 15 februari 2025 tot 02 maart 2025: u werd uitgenodigd door Coca Cola in Rotterdam en voert aldus een zakenreis uit vanwege uw werk voor Coca Cola in Nigeria. U toont zelfs een hotelreservatie in het Hampton Hilton hotel Amsterdam om uw professionele reisredenen te staven. Wanneer blijkt dat de hotelreservatie werd geannuleerd en werd vastgesteld dat, ondanks dat uw visum werd aangevraagd voor een reis naar Nederland, u over een vliegtuigticket naar

Frankrijk beschikt, past u uw verklaringen aan. U meent dat u voor toeristische doeleinden naar Frankrijk zult reizen en dat u er bij uw neef in Gretz – Armainvilliers zult logeren. U verklaart dat u geen intentie heeft om naar Nederland te reizen (zie verklaring DVZ, d.d. 18 februari 2025, p. 12, vraag 27; Grensverlag, d.d. 16 februari 2025; Bijlage 11 – Terugdrijving, d.d. 16 februari 2025; Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, d.d. 17 februari 2025; (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 27 februari 2025 (verder: NPO), p. 3). **Door de grenspolitie werd op 16 februari 2025 expliciet gevraagd of er redenen bestaan waardoor u niet kunt terugkeren naar Nigeria waarop u antwoordt: “Nee, er zijn geen redenen.”** (Questionnaire border procedure, vraag 8). Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS volhardt u in uw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat u de grenspolitie wel degelijk heeft aangegeven dat u niet wilde terugkeren naar uw land van herkomst. U verklaart wel dat u hen niet heeft verteld over de redenen van uw vertrek uit Nigeria, omdat u bang was dat de politie u zou dwingen om terug te keren naar Nigeria indien u hen vertelde wat u werkelijk was overkomen (NPO, p. 4, 19). Van een persoon die werkelijk nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij elke kans grijpt om zijn vrees bij terugkeer uit de doeken te doen en hiermee de bescherming aan te trekken die hij nodig acht. De vaststelling dat u in de eerste plaats rond de pot draaide wat betreft de redenen dat u naar Europa reisde én aanvankelijk ontkende dat er gronden bestaan waardoor u niet in de mogelijkheid bent om terug te keren naar Nigeria ondermijnt dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van uw geschetste vrees voor vervolging. Het feit dat u pas een vrees bij terugkeer aanvoerde een dag nadat u het voorwerp werd van een weigeringsbeslissing (Bijlage 11 – Terugdrijving, d.d. 16 februari 2025), terwijl u de dag voordien nog ontkende enige vrees te hebben, is reeds een sterke aanwijzing dat **u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen.**

Waar u in uw – reeds in twijfel getrokken – verzoek om internationale bescherming beweert dat uw hele gezin werd uitgemoord door Boko Haram wanneer jullie in Minna woonden en u door één van hen werd ontvoerd en seksueel misbruikt, dient te worden opgemerkt dat ook aan het door u geëtaleerde relaas an sich geen geloof wordt gehecht. U legt immers bijzonder vage, en bovenal **foutieve**, verklaringen af over de door u gestelde actoren van vervolging, Boko Haram.

Uit de landeninformatie die ter beschikking staat van het CGVS blijkt dat Boko Haram een terroristische beweging is die de Nigeriaanse seculiere staat wilt omvormen tot een Islamitische staat die de Sharia sterk nastreeft. Ze zijn actief in het Noord – Oosten van Nigeria en voeren daarbij aanvallen uit tegen westersen, christenen en moslims die als collaborateurs worden aanzien (zie blauwe map in administratief dossier). Het Biafra conflict dat u ter sprake brengt, komt voor in het Biafra gebied dat voornamelijk bewoond wordt door de Igbo – etnie, gelegen in het Zuid – Oosten van Nigeria. Nadat Igbo's in 1966 in grote aantallen werden verdreven uit het Noorden van het land – waar Hausa en Fulani voornamelijk gevestigd zijn – settelden zij zich opnieuw in uw geboortegebied dat vervolgens werd omgedoopt tot de Biafra regio. Vervolgens ging men de strijd aan met de Nigeriaanse staat om het gebied onafhankelijk te maken, een strijd die vandaag de dag nog steeds wordt voortgezet door Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra (MASSOB) en Indigenous People of Biafra (IPOB) (zie blauwe map in administratief dossier). **De twee opgesomde conflicten vinden aldus plaats met een verschillend doel in een verschillende regio te Nigeria waarbij afzonderlijke groeperingen (religieuze in het eerste geval, etnische in het andere) betrokken zijn.**

U haalt aan dat in Minna, Niger State, zowel de Igbo als de Hausa etnie voorkomen, hetgeen aan de basis zou liggen van de schade die u en uw gezin zouden zijn berokkend wanneer jullie daar woonden (NPO, p. 11). Deze stelling wordt reeds weerlegd door het feit dat in de landeninformatie is terug te vinden dat de Hausa in Niger State wel degelijk een voorkomende etnische groepering is, maar de Igbo niet. De Nupe, Gbagyi, Kamaku en Kambari vormen naast de Hausa de meerderheid van de etnische groeperingen in deze staat en worden verder aangevuld met de Adara, Koro Kungawa en Hun – Saare (zie blauwe map in administratief dossier).

U vertelt verder dat de Igbo's gelijkgesteld worden met Biafra en dat zij aldus worden gedood door Boko Haram, omdat deze niet willen dat Biafra onafhankelijk wordt. Boko Haram zou volgens u willen dat enkel Nigeria bestaat. Boko Haram vecht in het kader van het Biafra conflict tegen alle Igbo's, met het idee dat de Biafra/Igbo's geen recht hebben om te bestaan. Naar het einde van het persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS herhaalt u nogmaals: “Biafra's zijn steeds actief om de Igbo's te beschermen omdat ze weten dat Boko Haram de Igbo's uitmoordt omdat ze niet willen dat Biafra onafhankelijk wordt.” U haalt nog aan dat u ook in Lagos niet veilig zou zijn voor Boko Haram, omdat ook daar wordt gevochten tussen Boko Haram en Biafra daar deze laatste groepering het gevecht aangaat met de mensen die Igbo's vermoorden omdat ze hen geen Biafra willen toestaan. (NPO, p. 11, 14, 17). Gevraagd of er naast het uitroeien van de Igbo's, opdat Biafra niet kan bestaan, nog andere doeleinden bestaan waardoor Boko Haram uit de grond werd gestampt, antwoordt u dat u dat niet weet. U voegt er nog aan toe dat het voor Boko Haram in het algemeen niet uitmaakt tot welke etnische groepering men behoort. U bent opgegroeid met het idee dat Boko Haram mensen vermoordt (NPO, p. 15).

Bij het uiteenzetten van uw relaas betreft u aldus beide conflicten, de religieuze strijd van Boko Haram en de strijd voor de onafhankelijkheid van Biafra, tot één geheel - hetgeen volstrekt incorrecte informatie is (zie supra). U bent ook niet in staat om de ware bestaanredenen van Boko Haram te benoemen. Van iemand die beweert in een gebied te hebben verbleven waar ze steeds op haar hoede

moest zijn voor Boko Haram en ook werkelijk slachtoffer zou zijn geworden van deze terreurorganisatie mag op z'n minst worden verwacht dat ze enige juiste kennis weet te vertonen over diezelfde organisatie. De vaststelling dat u uw relaas niet eens in de correcte context weet te plaatsen, maakt dat ook geen enkel geloof wordt gehecht aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten en de vrees bij terugkeer naar Nigeria die u hieraan vastknoopt.

Verder verklaart u dat u geen familie meer heeft in Nigeria en dat u hierom niet wilt terugkeren naar uw land van herkomst (NPO, p. 14, 17). De context waarin u uw familie zou zijn verloren, wordt aan de hand van bovenstaande vaststellingen reeds als ongeloofwaardig geacht. Er kan dus niet zonder meer aangekomen worden dat u geen familie zou hebben in Nigeria. In elk geval zou dergelijke situatie an sich geen betrekking hebben op de criteria van het verdrag van Genève. Het gaat hier immers louter om een problematiek van persoonlijke en familiale aard. U bent overigens geschoold tot de vijfde graad, bent opgeleid in het oogsten en verkopen van goederen én om haar te kappen, te masseren en aan manicure te doen (NPO, p. 7 - 8). Men kan dan ook concluderen dat u over de vaardigheden beschikt om in Nigeria aan de slag te gaan en er als zelfstandige vrouw een bestaan uit te bouwen.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen.

Ten eerste legt u een medisch attest neer, op 20 februari 2025 opgesteld door de centrumarts van het transitcentrum Caricole, waarbij een opsomming wordt gemaakt van de littekens die u naar eigen zeggen heeft ten gevolge van een mes. Een medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de hierin vastgestelde littekens heeft opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen (oude) verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de verklaringen die een patiënt hierover aflegt, maar kan nooit volledige zekerheid de precieze, feitelijke omstandigheden schetsen waarin de (oude) verwondingen werden opgelopen.

Het CGVS ontvangt via uw terugkeercoach in het transitcentrum Caricole ook twee video's en één foto van verbrande lijken waarvan u meent dat het de manier van werken van Boko Haram weergeeft. U stond zelf niet achter de camera en kent ook de precieze locatie niet van waar het voorval zich zou hebben voorgedaan. U verwijst aan de hand van dit materiaal louter naar de algemene werking van Boko Haram en stelt dat dergelijk materiaal overal op het internet is terug te vinden (NPO, p. 13 – 14). Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie wat betreft Boko Haram in Nigeria volstaat echter niet om uw specifieke vervolgingsrelaas alsnog geloofwaardig te maken en zo aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Gelet op al het bovenstaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de **EASO**

Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de **EUAA Nigeria – Country**

Focus van juli 2024 (Nigeria - Country Focus) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het recente rapport van **EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 (Nigeria - Country Focus)** dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1

januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Niger en Anambra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Niger en Anambra aldus **geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.**

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift:

"3. Attest zwangerschap 03.03.2025

4. Medische verslagen

a. Medisch verslag 20.02.2025

b. Nigeriaans medisch verslag 10.02.2025

c. Medisch verslag 18.03.2025"

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoekster verklaart dat leden van Boko Haram haar huis binnenvielen en haar ouders, broer en zus doodden. Verzoekster zelf werd door een van de leden van Boko Haram meegenomen en door hem en anderen verkracht, waardoor zij tweemaal zwanger geraakte en een miskraam kreeg. Nadat zij in november 2024 kon ontsnappen, kon zij uiteindelijk in februari 2025 een vliegtuig naar België nemen. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

5.2. Vooreerst wijst de Raad op het bij het verzoekschrift (stuk 4c) gevoegde medisch attest van 18 maart 2025 en dat dus dateert van na de bestreden beslissing van 10 maart 2025. Uit dit medisch attest blijkt dat de littekens op verzoeksters lichaam, die reeds eerder (verzoekschrift, stuk 4a) werden vastgesteld, overeenstemmen met verwondingen toegebracht met een voorwerp door een derde. Dat deze verwondingen door haarzelf of een ongeval werden opgelopen, wordt onwaarschijnlijk geacht. Verder stelt dit attest dat de twee miskramen die verzoekster had, waarschijnlijk het gevolg waren van herhaalde slagen in de buikzone. Naast fysieke ongemakken die verzoekster ondervindt in het kader van haar huidige zwangerschap, wordt tevens vermeld dat verzoekster mogelijks met een post-traumatisch stresssyndroom te kampen heeft.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof) sprak zich reeds herhaaldelijk uit over de waarde van medische stukken in het asielrecht (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk) en stelt hieromtrent ondermeer in zijn arrest I. t Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09 in § 62 op genuanceerde wijze dat: “[...] *However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker’s individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker’s identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court’s established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it.*” Hieruit blijkt dat behalve in situaties van verwijderingen naar landen waar de algemene situatie zo ernstig is dat de terugkeer van om het even welke geweigerde asielzoeker aanleiding geeft tot een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM, het Hof aanneemt dat de Staat, om de twijfel op hernieuwde foltering of een mensonwaardige behandeling weg te nemen, de mogelijkheid moet hebben om de individuele situatie van de asielzoekers te beoordelen. Dit kan onmogelijk gemaakt worden indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen ter ondersteuning van de asielaanvraag aanleiding geven tot twijfels over de geloofwaardigheid. In principe is het vaste rechtspraak van het Hof dat het aan de persoon die verwijderd wordt, toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van uitvoering van de verwijderingsmaatregel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om twijfel dienaangaande te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen *mutatis mutandis* uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas moet gegeven worden en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, 4 van de richtlijn 2011/95/EU). Uit paragraaf 62 van het arrest I. t Zweden kan afgeleid worden dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan

aangenomen worden dat een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad beaamt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens en kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen, noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Een dergelijk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker hierover en in het licht van relevante landeninformatie. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest en de relevante landeninformatie voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde verwondingen en miskramen het gevolg zijn van seksueel geweld, zoals verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift. Immers vereist een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld, zoals gestipuleerd in artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Paragraaf 5 van voormeld artikel bepaalt uitdrukkelijk: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

(....)

b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...).”

Verder wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds heeft benadrukt dat artikel 4, lid 3, b) van de richtlijn 2011/95/EU de verplichting oplegt om het beschermingsverzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten (HvJ 10 juni 2021, C-921/19).

Aldus moeten alle bewijselementen in hun geheel worden bekeken en geen enkel aspect van deze bewijselementen mag buiten beschouwing worden gelaten (EUAA *“Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System Judicial analysis Second edition”*, februari 2023, p. 101-103).

Het voorgaande in acht genomen en gelet op de inhoud van het medisch attest van 18 maart 2025, dient dan ook omzichtig te worden omgesprongen met die nieuwe informatie, die mee in overweging dient te worden genomen teneinde de situatie van verzoekster te kunnen inschatten, en het noopt bijgevolg tot een nader en gedegen onderzoek. Des te meer omdat uit de landeninformatie opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat seksueel en gender gerelateerd geweld tegen vrouwen in Nigeria een ernstig probleem vormt.

De Raad herinnert er verder aan dat de met het onderzoek van het beschermingsverzoek belaste instanties tot taak hebben om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, zoals bepaald in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas, met name haar bewering dat leden van Boko Haram haar huis binnenvielen, dat zij haar ouders, broer en zus doodden en dat verzoekster vervolgens werd ontvoerd en verkracht. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht dat verzoeksters verklaringen over haar belagers niet overeenstemmen met de aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') toegevoegde informatie:

*“Waar u in uw [...] verzoek om internationale bescherming beweert dat uw hele gezin werd uitgemoord door Boko Haram wanneer jullie in Minna woonden en u door één van hen werd ontvoerd en seksueel misbruikt, dient te worden opgemerkt dat ook aan het door u geëtaleerde relaas an sich geen geloof wordt gehecht. U legt immers bijzonder vage, en bovenal **foutieve**, verklaringen af over de door u gestelde actoren van vervolging, Boko Haram.*

Uit de landeninformatie die ter beschikking staat van het CGVS blijkt dat Boko Haram een terroristische beweging is die de Nigeriaanse seculiere staat wilt omvormen tot een Islamitische staat die de Sharia sterk nastreeft. Ze zijn actief in het Noord – Oosten van Nigeria en voeren daarbij aanvallen uit tegen westersen, christenen en moslims die als collaborateurs worden aanzien (zie blauwe map in administratief dossier). Het Biafra conflict dat u ter sprake brengt, komt voor in het Biafra gebied dat voornamelijk bewoond wordt door de Igbo – etnie, gelegen in het Zuid – Oosten van Nigeria. Nadat Igbo's in 1966 in grote aantallen werden

verdreven uit het Noorden van het land – waar Hausa en Fulani voornamelijk gevestigd zijn – settelden zij zich opnieuw in uw geboortegebied dat vervolgens werd omgedoopt tot de Biafra regio. Vervolgens ging men de strijd aan met de Nigeriaanse staat om het gebied onafhankelijk te maken, een strijd die vandaag de dag nog steeds wordt voortgezet door Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra (MASSOB) en Indigenous People of Biafra (IPOB) (zie blauwe map in administratief dossier). **De twee opgesomde conflicten vinden aldus plaats met een verschillend doel in een verschillende regio te Nigeria waarbij afzonderlijke groeperingen (religieuze in het eerste geval, etnische in het andere) betrokken zijn.**

U haalt aan dat in Minna, Niger State, zowel de Igbo als de Hausa etnie voorkomen, hetgeen aan de basis zou liggen van de schade die u en uw gezin zouden zijn berokkend wanneer jullie daar woonden (NPO, p. 11). Deze stelling wordt reeds weerlegd door het feit dat in de landeninformatie is terug te vinden dat de Hausa in Niger State wel degelijk een voorkomende etnische groepering is, maar de Igbo niet. De Nupe, Gbagyi, Kamaku en Kambari vormen naast de Hausa de meerderheid van de etnische groeperingen in deze staat en worden verder aangevuld met de Adara, Koro Kungawa en Hun – Saare (zie blauwe map in administratief dossier).

U vertelt verder dat de Igbo's gelijkgesteld worden met Biafra en dat zij aldus worden gedood door Boko Haram, omdat deze niet willen dat Biafra onafhankelijk wordt. Boko Haram zou volgens u willen dat enkel Nigeria bestaat. Boko Haram vecht in het kader van het Biafra conflict tegen alle Igbo's, met het idee dat de Biafra/Igbo's geen recht hebben om te bestaan. Naar het einde van het persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS herhaalt u nogmaals: "Biafra's zijn steeds actief om de Igbo's te beschermen omdat ze weten dat Boko Haram de Igbo's uitmoordt omdat ze niet willen dat Biafra onafhankelijk wordt." U haalt nog aan dat u ook in Lagos niet veilig zou zijn voor Boko Haram, omdat ook daar wordt gevochten tussen Boko Haram en Biafra daar deze laatste groepering het gevecht aangaat met de mensen die Igbo's vermoorden omdat ze hen geen Biafra willen toestaan. (NPO, p. 11, 14, 17). Gevraagd of er naast het uitroeien van de Igbo's, opdat Biafra niet kan bestaan, nog andere doeleinden bestaan waardoor Boko Haram uit de grond werd gestampt, antwoordt u dat u dat niet weet. U voegt er nog aan toe dat het voor Boko Haram in het algemeen niet uitmaakt tot welke etnische groepering men behoort. U bent opgegroeid met het idee dat Boko Haram mensen vermoordt (NPO, p. 15).

Bij het uiteenzetten van uw relaas betreft u aldus beide conflicten, de religieuze strijd van Boko Haram en de strijd voor de onafhankelijkheid van Biafra, tot één geheel - hetgeen volstrekt incorrecte informatie is (zie supra). U bent ook niet in staat om de ware bestaanredenen van Boko Haram te benoemen. Van iemand die beweert in een gebied te hebben verbleven waar ze steeds op haar hoede moest zijn voor Boko Haram en ook werkelijk slachtoffer zou zijn geworden van deze terreurorganisatie mag op z'n minst worden verwacht dat ze enige juiste kennis weet te vertonen over diezelfde organisatie. De vaststelling dat u uw relaas niet eens in de correcte context weet te plaatsen, maakt dat ook geen enkel geloof wordt gehecht aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten en de vrees bij terugkeer naar Nigeria die u hieraan vastknoopt."

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat omwille van haar lage opleidingsgraad van haar geen correcte weergave kan worden verwacht van de geopolitieke situatie in Nigeria en dat de informatie die zij wel heeft, van haar vader afkomstig is. De Raad wijst erop dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de leden van Boko Haram haar belagers zouden zijn en bijgevolg een kernelement van haar vluchtrelaas uitmaken. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich terdege over haar belagers tracht te informeren. Zij verklaarde bovendien tijdens haar persoonlijk onderhoud inderdaad dat haar vader haar over de gevaren van Boko Haram informeerde en haar waarschuwde om voorzichtig te zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 15). Dat verzoekster omwille van haar (beweerde) lage scholingsgraad niet in staat was om zich terdege over haar belagers te informeren, is dan ook niet aannemelijk. Aangezien verzoekster bovendien geen duidelijk zicht biedt op haar levensomstandigheden in Nigeria voorafgaand aan haar komst naar België (zie *infra*), staat het heden evenmin vast dat verzoekster daadwerkelijk (naar Nigeriaanse normen) laagopgeleid zou zijn. Dienaangaande wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij hogere studies/universiteit deed, doch het college verliet zonder diploma (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring DVZ', verklaring 11), zodat zij bezwaarlijk als laagopgeleid kan worden beschouwd. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dan weer dat zij nog klein was toen zij de "secondary school" vroegtijdig stopzette (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Aldus werpt verzoekster geen ander licht op voormelde motieven uit de bestreden beslissing, waarin de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door leden van Boko Haram werd gevisieerd. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, verkeert de Raad heden in het ongewisse over de precieze context waarin verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest van seksueel en/of gender gerelateerd geweld, zoals dit naar voren komt in het voormelde medisch attest van 18 maart 2025. Nochtans is deze context in het licht van de beoordeling van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming van doorslaggevend belang. Immers, uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie (onder andere het rapport "Nigeria – Country Focus" van EUAA van juli 2024 en het rapport "General Country of Origin Information Report Nigeria" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2023) blijkt

dat seksueel en gender gerelateerd geweld ten aanzien van vrouwen in Nigeria zowel in de familiale context als daarbuiten plaatsvindt, terwijl de beschermingsmogelijkheden waarop slachtoffers eventueel beroep zouden kunnen, in beide gevallen sterk van elkaar kunnen verschillen. Ook in het kader van de geloofwaardigheidsbeoordeling van de door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van het voorgehouden seksueel en/of gender gerelateerd geweld waarvan zij stelt het slachtoffer te zijn geweest, is het van doorslaggevend belang een volledig en waarheidsgetrouw beeld te hebben van de omstandigheden waarin zij van dergelijk geweld slachtoffer zou zijn geweest.

Dienaangaande merkt de Raad op dat heden onvoldoende elementen voorliggen waaruit een dergelijk volledig en waarheidsgetrouw beeld van verzoeksters levensomstandigheden in Nigeria voorafgaand aan haar komst naar België kan worden afgeleid. Zoals reeds vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas, waar zij beweert door leden van Boko Haram te zijn gevisieerd nadat zij haar ouders en broer en zus vermoordden en haar ontvoerden en verkrachtten en legt verzoekster uiteenlopende verklaringen af over haar opleidingsgraad (zie *supra*). In het medisch attest van het *Divine Blessed Assurance Medical Centre* van 10 februari 2025 (verzoekschrift, stuk 4b) wordt bovendien vermeld dat verzoekster in dit medisch centrum beviel en ook twee miskramen had. Verzoekster maakte doorheen haar asielprocedure tot nu toe geen enkele melding van een bevalling en/of het hebben van een kind, hoewel zij het voormeld medisch centrum in Nigeria, naast de twee miskramen die zij had, ook in het kader van een bevalling zou hebben bezocht. Tevens merkt de Raad op dat uit voormelde informatie aangehaald in het verzoekschrift ook blijkt dat de Nigeriaanse samenleving patriarchaal van aard is en dat vrouwen sterk worden aangemoedigd (en soms zelf gedwongen worden) om te huwen, terwijl verzoekster op intussen 31-jarige leeftijd nog niet gehuwd zou zijn - zij maakte alleszins geen melding van een echtgenoot of partner en verklaarde, integendeel, in Nigeria niemand te hebben behalve de baby in haar buik (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14; administratief dossier, stuk 7, 'verklaring DVZ', verklaring 14). Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud slechts beperkt werd bevraagd met betrekking tot haar levensomstandigheden in Nigeria voorafgaand aan haar komst naar België. Het geheel van deze elementen – het medisch attest van 18 maart 2025 waarin elementen worden opgenomen die erop wijzen dat verzoekster in het verleden slachtoffer werd van seksueel en/of gender gerelateerd geweld, de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas met betrekking tot haar belaging door leden van Boko Haram, het onvolledig beeld van verzoeksters levensomstandigheden in Nigeria voorafgaand aan haar komst naar België – maakt dat heden geen volledige, waarheidsgetrouwe *ex nunc* beoordeling kan worden gemaakt van de door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, waardoor de Raad geen omstandig gehoor kan houden en gelet op het gegeven dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. *In casu* moet verzoekster zo nodig de gelegenheid krijgen om – rekening houdend met haar zwangerschap en mentale gezondheidstoestand – omstandig te worden gehoord over het voorgehouden seksueel en/of gender gerelateerd geweld dat zij ondergaan zou hebben en de oorzaak van haar geattesteerde verwondingen opdat een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling kan uitgevoerd worden, waarbij de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld zoals vereist door artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Gelet op hetgeen voorafgaat dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal.

5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 maart 2025, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER